HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דיתיב בארבא. שהוא בפניה. משום מזוני ליכא משום מעיינא ליכא: **מזוזה לחוזה.** מקום מלון המתגיים מכפר לכפר דמסתכמי מזוני וליכא למיחש למזוזי ולמעיינא ליכא למיחש: **כל פרסה ופרסה אחד ריפתא.** קסבר כל פפא הא דאמור רבנן לא ליכול טפי משום מעיינא ואיהו לא מיסתפי ממעיינא דבעל [ד] נמן הוה. ענין אחר כריסו דמלא כלתיתא בצבא מציעא (לף פד.) דקל חציף לבריה דכ פפא וכחיש גבורתו ולפיכך יכול לאכול הרבה ואינו מזיק לו: **מיסה משונה.** מת בחרב וברעב וכל מיתה שאינה בידי מלאך המות כדרך כל אדם על מטתו: **כשכר שמלער עלמו.** כשיגדלו בלער: **אסור לאדם מטתו בשני רעבון.** לדריך אדם לנהוג לער בעלמו: **חסוכי בנים.** חסירי בניס (ג) דגרסינן במנחות (לף כט.) לגבי מעורה ומי חסיכי כולי האי[ו]. אלא קיימו פריה ורביה: **שני מלאכי השרת.** (ז) **מלוין לו לאדם.** אחד מימינו ואחד משמאלו דכתי' (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך: **הגה שמן ושמחה הרוג בקר ושחוט צאן ושתוט יין כי מחר נמות ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון: ו מדת ניוונים.** שילקין מן המיתה כדכתי' כהו כי מחר נמות: **אתיו אקחה יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מחר.** גדול יותר מאד: **הצדיק אבד ואין איש שם על לב.** מפני מה הוא מת. מפני הרעה נאספ הצדיק מפני שלא יצטער הוא ברעה ואחר שהיא גזרה מלפניו כי מפני הרעה נאספ הצדיק. ל"א מפני רעות של אלו הוא נאספ שאין הקב"ה רוצה שיקבל עליהס רחמים: **לפיס.** חלי לציפה[ח] ורגילין לאתה בין שתי נדבכי העליס: **הכי גרסינן אחריו של אדם הן מעידין בו שנאמר ואספ עדי נאון רגיש נאס ה':** **מאי דכתיב לא לאמונה ואין עול בשס שמשלס כו' כך משלס לרשעים בעולס הזה.** כלי לעולכן מן העולס הבא ולכתיב (דברים ז) ומשלס לשונאיו אל פניו להאבידו: **ואין עול.** שאין עושה (ד) **דין בלא דין אמת ודלק: לדיק וישר.** מלדיק הדין על הלדיקים לפרוע מהס ועושה טובה ויסרות עס הרשעים לפרוע כל זכותס בעולס הזה כדי לעולכן: **ביד כל אדם יחתום.** כותב מעשה כל אדם ומתים (ט) יד על כל מעשיו: **למען תלדק בדבריך.** שהוא מלדיק עליו בדבריך שאתה מלאה לו (ו): **ז) לשמואל קדוש יהיה לאדל פרע קלי.** שבשעה שסור בהגאה אחד מהן עלמו לא נקרא קדוש. ולר' אלעזר סותא לסלים כתרגומו מאסר חטא על הנפש פשט המקרא על שנטמא במת: **וי כאיזה נפש חטא זה.** מי הלא שנקרא סותא שאין מלוי לעצר עלמו כדאמרינן לדיקי (י) מי מלכי הלי עלמא (והלייך) מי סני להו במס' סוריות (פ"ג דף י:): **נקרא קדוש.** ריסיה דקרא קא דריס בשביל שאתן כך מתארכין עוונותיו שאתענה

אסור לאדם לשמש מטתו בשני רעבון. ומס תאמר הרי יוכל

ד) [עיין מיסור כמו לף מ"ב. ערוך], ג) [ולף לדיק גמור לריך לעצר עלמו עס הלבור שאן מלינו במקס רבינו שלייר עלמו וכו' כך מ' בשלמות פ' הלחיו פיתין קלבו], ג) מגיגה טו. [ע"ש כמה שיעוייס], ד) ג"ז שס, ה) [ל"ל מלמד שבשעה. כך מ' בשלמות], ו) [ל"ל נפרטין וכ"ל בשלמ"], ז) [ל"ל הן], ח) [שבועות ח. סוטה טו. כריתות כו.] פ"ק לף ו: מיר יט. כב. מלריס י"ו, ט) גי' רש"ל בשבר, י) עי' בהגהת מהרי"ף בעניין שס, יא) [ב"ג נ.], יב) [ד"ה שמואל אתרי ד"ה נקרא], יג) [ל"ל לף], יד) [בלאש' סוטה יב.], טו) [ברכות לה: ולקמן יב:], טז) [ועי"ע תוס' ב"ק לא]: ד"ה אלא ותוס' מיר ב: ד"ה ואמאי].

הגהות הב"ח

(א) גמ' כל היוסד בתעניות נקרא סותא (שבר כי אתי תנא) תמ"ס וע"ב ס"ק שנאמר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזה נפש חטא זה אלא שציער נפשו מן היין דתניא וכו' ולשמואל הא לימקי קדוש. ע"ב ולשמואל מדפליג לשמואל אלמא לשמואל לא נקרא קדוש אבל נקרא קדוש לר' אלעזר הקפר לא קשיא לשמ' סותא דנקרא ג"כ סותא אבל לשמואל קשיא דשמא לדיליה לא נקרא קדוש ופע"פ לשיטת שמואל דשותא אינו אלא במיכלו מ"מ לא נקרא קדוש ואפי' הכי פריך לר' אלעזר הא נקרא סותא דס"ל דלא נקרא סותא: (ב) רש"י ד"ה חסוכי בניס כמו דגרסינן במנחות: (ג) ד"ה אי נמי וכו' שמלורין: (ד) ד"ה ואין עול אין עושה דבר בלא דין: (ה) ד"ה ביד כל כו' ומתים יד כל אדם על כל: (ו) ד"ה למען כו' שאתה מלאה לו מה"ד וכי בשאר נפש סותא זה מי הכא שנקרא סותא הס"ד ותמ"ב מה"ד אלא שציער עלמו וכו' עד שיוסיו שמתענה מה"ד לשמואל קדוש יהיה וכו' לא נקרא קדוש הס"ד ותמ"ב מה"ד ולר' אלעזר וכו' שנטמא במת הס"ד:

מוסף רש"י

וכפיס. מתיכת עץ כמו כפיסין בנבוא בתלי (ב. תגיגה טז.). **אתם עדי.** הוא מעיד בעלמו בכל עוונות שבוכיס בפניו (שם). **וכפר עליו.** במיר כתיב. **מאשר חטא על הנפש.** משמע שתענית בנפש לתס (ב"ק צא:). **המצער עלמו מכל דבר ודבר.** המתגה עלמו בתעניות (שם).

רבינו גרשום

דיתיב בארבא. ליכא משום מעיינא, ואיתא משום מזוני: **דאזיל מאונא לאונא.** דשכיחי מזוני, משום מזוני ליכא, משום מעיינא איכא. **רב פפא.** הוי אכיל סגי. **חסוכי בנים.** ולא כולי עלמא. זו מדה בינונית. שהרי מזכירין יום המיתה, כדכתיב כי מחר נמות. **ההוא דמדכי בנפשיה.** כלומר, שנזיר שמצער עלמו מן הטומאה קרוי קדוש, ולא לירשב בתעניות. ההוא. אשר חטא על הנפש, דמסאב נפשיה על המת.

תורה אור השלם

1. בָּרָעָב פְּדָךְ מִמָּוֶת וּבְמִלְחָמָה מִיַּדֵי חָרֶב:
איוב ה כ
2. וּלְיוֹסֵף יֻלַּד שְׁנֵי בָנִים בְּטֶרֶם תְּבוֹא שְׁנַת הָרָעָב אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ אָסְנַת בַּת פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אוֹן:
בראשית מא נ
3. וְהִנֵּה שְׁשׂוֹן וְשִׂמְחָה הָרֹג בָּקָר וְשָׁחֹט צֹאן אָכֹל בָּשָׂר וְשָׁתוֹת יַיִן אָכוֹל וְשָׁתוֹ כִּי מָחָר נָמוּת: וְנִגְלָה בְּאָזְנֵי יְיָ צְבָאוֹת אִם יְכֻפַּר הֶעָוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תְּמוּתוּן אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים צְבָאוֹת:
ישעיהו כב יג-יד
4. אֹתָיו אֶקָּחָה יַיִן וְנִסְבָּאָה שֵׁכָר וְהָיָה כְּזֶה יוֹם מָחָר גָּדוֹל יֶתֶר מְאֹד:
ישעיהו נו יב
5. הַצַּדִּיק אָבַד וְאֵין אִישׁ שָׂם עַל לֵב וְאַנְשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאֵין מֵבִין כִּי מִפְּנֵי הָרָעָה נֶאֱסַף הַצַּדִּיק:
ישעיהו נז א
6. וַיְדֵי מֹשֶׁה כְּבֵדִים וַיִּקְחוּ אֶבֶן וַיָּשִׂימוּ תַּחְתָּיו וַיֵּשֶׁב עָלֶיהָ וְאַהֲרֹן וְחוּר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ:
שמות יז יב
7. כִּי אֶבֶן מִקְיר תִּזְעָק וְכָפִיס מֵעֵץ יַעֲנֶנָּה:
חבקוק ב יא
8. כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה לָךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ:
תהלים צא יא
9. אַל תְּאַמִּינוּ בְרֵעַ אַל תִּבְטְחוּ בְּאַלּוּף מִשֹּׁכֶבֶת חֵיקֵךְ שְׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ:
מיכה ז ה
10. אַתֶּם עֵדַי נְאֻם יְיָ וְעַבְדִּי אֲשֶׁר בָּחָרְתִּי לְמַעַן תֵּדְעוּ וְתַאֲמִינוּ לִי וְתָבִינוּ כִּי אֲנִי הוּא לְפָנַי לֹא נוֹצַר אֵל וְאַחֲרַי לֹא יִהְיֶה:
ישעיהו מג י
11. הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ כִּי כָל דְּרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא:
דברים לב ד
12. בְּיַד כָּל אָדָם יַחְתֹּום לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשֵׂהוּ:
איוב לז ז
13. לְךָ לְבַדְּךָ חָטָאתִי וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ עָשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדָבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְשָׁפְטֶךָ:
תהלים נא ו
14. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא
15. כָּל יְמֵי נֶדֶר נִזְרוֹ תַּעַר לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עַד מְלֹאת הַיָּמִם אֲשֶׁר יָזִיר לַיְיָ קָדֹשׁ יִהְיֶה גַּדֵּל פֶּרַע שְׂעַר רֹאשׁוֹ: במדבר ו ה

רבינו חננאל

והמרעיב עצמו בשני רעבון ניצל ממיתה משונה שנאמר ברעב פדך ממות. אסור לאדם לשמש מטתו בשני רעבון.

אמר שמואל כל היושב בתענית נקרא חוטא. וקשיא לדתמרינן בפ' המוכל (ג"ק דף ל"ו: ושס) המוכל בעלמו לשמי לבל מחריס שבחבלו בו מייניס ומפרס הסס הא דקתמר המוכל בעלמו לשמי אמר שמואל קתמר דיוסב בתעניות בלמת משמע דשמואל קתמר דיוסב בתעניות לא נקרא חוטא ומוסר מזיר ומה זיר שלא ציער עלמו בלא מיין וכו' בל מלוס מלכל מקוס שמלוס שהוא בתעניות גדול יותר מן העבירה ממה שהוא מלער נפשו דמלוס לנדור בדתמרינן (סוטה דף ב.) הרואס סוטה בקלקולה יזיר עלמו מן היין ומכל מקוס יש קלת חטא מידי דהוה פ) לממתנה תעניות חלוס בשבת דקוטעין גזר דינו ונפרעין ממנו תעניות של שבת ומאי תקנתיה ליתב תעניתא לתעניתיה ג): כתילו

דיתיב בארבא אי נמי דקאזיל מאונא לאונא רב פפא כל פרסה ופרסה אכיל חדא ריפתא קסבר משום מעיינא אמר רב יהודה אמר רב א כל המרעיב עצמו בשני רעבון ניצל ממיתה משונה שנאמר [1] ברעב פדך ממות מרעב מיבעי ליה אלא הכי קאמר בשכר שמרעיב עצמו בשני רעבון ניצול ממיתה משונה אמר ריש לקיש ב אסור לאדם לשמש מטתו בשני רעבון שנאמר [2] וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב תנא ג) חסוכי בנים משמשין מטותיהן בשני רעבון תנו רבנן ג בזמן שישראל שרויין בצער ופירש אחד מהן באין שני מלאכי השרת שמלוין לו לאדם ומניחין לו ידיהן על ראשו ואומרים פלוני זה שפירש מן הצבור אל יראה בנחמת צבור תניא אידך בזמן שהצבור שרוי בצער אל יאמר אדם אלך לביתי ואוכל ואשתה ושלום עליך נפשי ואם עושה כן עליו הכתוב אומר [3] והנה ששון ושמחה הרוג בקר ושחוט צאן אכול בשר ושתות יין אכול ושתו כי מחר נמות מה כתיב בתריה ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון עד כאן מדת בינונים אבל במדת רשעים מה כתיב [4] אתיו אקחה יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מחר מה כתיב בתריה [5] הצדיק אבד ואין איש שם על לב כי מפני הרעה נאסף הצדיק ג) אלא יצער אדם עם הצבור שכן מצינו במשה רבינו שציער עצמו עם הצבור שנאמר [6] וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה וכי לא היה לו למשה כר אחת או כסת אחת לישב עליה אלא כך אמר משה הואיל וישראל שרויין בצער אף אני אהיה עמהם בצער וכל המצער עצמו עם הצבור זוכה ורואה בנחמת צבור ג) ושמא יאמר אדם מי מעיד בי אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו שנאמר [7] כי אבן מקיר תזעק וכפים מעץ יענה דבי רבי שילא אמרי שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם הן מעידין עליו שנאמר [8] כי מלאכיו יצוה לך רבי חידקא אומר [9] נשמתו של אדם היא מעידה עליו שנאמר [9] משוכבת חיקך שמור פתחי פיך ויש אומרים אבריו של אדם מעידים בו שנאמר [10] אתם עדי נאם ה' [11] אל אמונה ואין עול אל אמונה כשם שנפרעין מן הרשעים לעולם הבא אפילו על עבירה קלה שעושין כך נפרעין מן הצדיקים בעולם הזה על עבירה קלה שעושין ואין עול כשם שמשלמין שכר לצדיקים לעולם הבא אפילו על מצוה קלה שעושין כך משלמין שכר לרשעים בעולם הזה אפילו על מצוה קלה שעושין צדיק וישר הוא ה) (אמרו בשעת) פטירתו של אדם לבית עולמו כל מעשיו ו) (נפטרין) לפניו ואומרים לו כך וכך עשית במקום פלוני ביום פלוני והוא אומר ו) (הן) ואומרים לו חתום וחותם שנאמר [12] ביד כל אדם יחתום ולא עוד אלא שמצדיק עליו את הדין ואומר להם יפה דנתוני לקיים מה שנאמר [13] למען תצדק בדברך אמר שמואל כל היושב בתענית נקרא חוטא (ז) סבר כי האי תנא דתניא ח) ר' אלעזר הקפר ברבי אומר מה תלמוד לומר [14] וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזה נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין והלא דברים קל וחומר ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא המצער עצמו מכל דבר ודבר על אחת כמה וכמה ר' אלעזר אומר נקרא קדוש שנאמר [15] קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מדבר אחד נקרא קדוש המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה ולשמואל הא איקרי קדוש ההוא אגידול פרע קאי ולר' אלעזר הא נקרא חוטא ההוא דסאיב נפשיה ומי אמר רבי אלעזר הכי והאמר ר' אלעזר לעולם יזהר אדם עצמו כאילו

תנא חשובי בנים משמשין מטותיהן בשני רעבון. חייב אדם לצער עצמו עם הצבור, שבזמן שפורש עצמו מן הצבור שני מלאכי השמ' המלוין לו מניחין ידיו על ראשו ואומרים פלוני שפירש מן הצבור אל יראה בנחמת ישראל. אלא מיבעי ליה לצעורי עם הצבור, שכן מצינו במשה רבינו שציער עצמו עם הצבור, שנאמר וידי משה כבדים וגו', וכי לא היה לו כר או כסת לישב בה, אלא רצה להיצטער בצער ציבור. ושמא יאמר מי מעיד בו, אבני ביתו שנאמר כי אבן מקיר תזעק, ומלאכים השומרים אותו שנאמר כי מלאכיו יצוה לך וגו'. כתיב אל אמונה ואין עול. כשם שנפרעין לעולם הבא מן הרשעים אפילו בעבירה קלה, כך נפרעין בעולם הזה, וכשם שמשלמין שכר טוב בעולם הבא לצדיקים, כך משלמין שכר טוב לרשעים אפילו על מצוה קלה בעולם הזה. בשעת פטירתו של אדם כל מעשיו נפרטין לפניו, אומרים לו חתום וחותם שנאמר ביד כל אדם יחתום. ולא עוד אלא שמצדיק עליו את הדין ואומר יפה דנתוני, שנא' למען תצדק בדברך וגו'. אמר שמואל היושב בתענית נקרא חוטא. סבר לה כר' אלעזר דאמר הנזיר בשביל שיציר עצמו מן היין קראו הכתוב חוטא, שנאמר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, המצער עצמו מכל מאכל ומשתה לא כל שכן. ומפני מה כתיב בו קדוש יהיה, משום דמדכי נפשיה ע) מטומאה. ור' אלעזר פליג עליה ואמר המצטער עצמו לשם שמים, כגון הנזיר וכיוצא בו, [נקרא] קדוש, כדכתיב קדוש יהיה. אם כן מה ת"ל מאשר חטא על הנפש, בנזיר שנטמא הכתוב מדבר, ומפני שנטמא נקרא חוטא.

ע) נ"ב מזה דרבינו היה לו גי' אחרת בגמ' ואפשיה וכ"ה גי' רבינו גרשום בגמ'.